

SETKÁVÁNÍ

Ročník VIII

říjen 2006

číslo

8

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

úvodník

*Království nebeské je jako poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje;
vz radosti nad tím jde, prodá všecko, co má, a koupí to pole. (Mt 13,44)*

Království nebeské je jako poklad;
truhla plná stříbrňáků, drahokamů a vzácných šperků,
s tlukoucím srdcem objevená v přítmi půdy, vlhkosti sklepa.
Tam, kde ses pravděpodobně pachtil a dřel,
ale možná jen relaxoval, možná jen lelkoval,
tam najdeš lesk a třpyt odjinud, nečekaně a mocně.
Rajská hudba proměňující radikálně tvou všednost.
Nádherný zážitek prudké krásy.
Okamžitá euforie.

A ten dar nebes, jakkoli shůry, jakkoli odjinud,
ukryt byl právě v poli našeho žití,
v hlíně světa, na pozemcích práce či zábavy.
Uprostřed špíny a prachu, v humusu doby, v poli tvých bližních.
Možná u sousedů, možná u rodičů, dětí, sourozenců, příbuzných,
možná u přátel či nepřátel - tam všude může ten poklad být;
na zahrádkách zaměstnanců, v ovocném sadu ředitele,
u ohníčku bezdomovce, v městském parku i v hlubokých lesích,
to pole není tvé, poklad není bez bližního, nepatří jen tobě.

Chceš-li ho mít, musíš jednat, musíš něco udělat.
Dar nebes, lesk a třpyt odjinud, nepadá do klína automaticky.
Není to pečený holub do tvé huby, aniž bys musel zažvýkat.
Není to milost bez odezvy.
Je to radost pod povrchem, jako když na černé obloze rozzáří se tisíce hvězd.
Jako když políbí tě tvoje milá,
jako když dají góla ti naši, ale ještě víc:
jako když zmazaného, v hoři a úzkosti tonoucího
ujme se tě přítel laskavý, dobrý a ohleduplný.

Zlato života, diamanty lásky, šperk milosrdenství.
To, co jsi pokládal jen za pohádkové štěstí,
co jsi nikdy nedoufal zažít -
tak jásavou a očividnou přízeň osudu, tak průkazný dar nebes -
skryj ve svém nitru, napiš na tabulku srdce svého,
to nechť je tvé tajemství, tvé fluidum, tvůj duch.

Jdi za tím pokladem, je-li ti nade vše.
Nelituj času, peněz, ani námahy.
Ten dar shůry stojí za to.
TY jsi ho našel, TEBE zbohatil, TY s ním můžeš hospodařit.

Království nebeské, boží poklad, možnost lásky. Amen

Štěpán Hájek

zaujalo nás o prázdninách

Artikulární kostel v Hronseku

Návštěva dřevěného evangelického kostela v Hronseku v okrese Bánská Bystrica byla pro mě opravdovým zážitkem. Hrabě Thököly z Kežmarku v roce 1681 dosáhl toho, že po období rekatolizace rakouský císař Leopold I. přiznal protestantům na Slovensku určité výsady - podle šopronských artikul se mohly začít stavět protestantské kostely, tzv. artikulární, musely však být dodrženy určité podmínky (kostel musel být postaven celý ze dřeva, bez použití železných hřebíků, hlavní vchod nesměl být obrácen do vsi, kostel nesměl mít věž a musel být postaven za jeden rok). Tak byl postaven i kostel v Hronseku. Místo pro stavbu vybrali habsburští úředníci v blízkosti Hronu, kde byly četné bažiny. Přestože se počítalo s jeho rychlým zánikem, nebyl kostel nikdy zaplaven ani vážněji ohrožen. Byl spádovým kostelem pro severní část Zvolenské stolice. S výstavbou se začalo 23. října 1725 a 31. října 1726 byl kostel dokončen a vysvěcen. Je postaven ve tvaru kříže, klenba připomíná tvar převrácené lodě. Varhany z r. 1764, které jsou dílem mistra Martina Podkonického z Bánské Bystrice, patří mezi vzácné barokní varhany. Celková kapacita kostela je 1100 míst k sezení. Současně se stavbou kostela byla nedaleko od něj postavena zvonice a před kostelem byly vysazeny lípy, které tam stojí dodnes.

Hana Dvořáková

Sola gratia a svatý Hostýn

Rekreační středisko Českobratrské církve evangelické s názvem Sola gratia leží asi čtyři kilometry pod Hostýnem v předhůří Hostýnských vrchů. Jméno střediska znamená „Pouhou milostí“, rozumí se - jsme spaseni pouhopouhou milostí, bez svých zásluh, bez pachtění po dobrých skutcích. Heslo Sola gratia mělo a má svou úlohu v teologii i dějinách reformované církve a vůbec církví protestantských (přiznávám se, že jako jméno penzionu je mi poněkud přepjaté). -Vydá-li se poutník nebo turista nahoru na Hostýn, ke konci výstupu je mu zdolat asi 120 schodů; když je před ním několik posledních stupňů, náhle se mu, už asi dost unavenému, otevře pohled na barokní baziliku a v jejím průčelí na pestrý (pěkný!) mozaikový obraz Panny Marie s pravící, kynoucí či žehnající poutníkovi.

Dvě křesťanské teologie a dva druhy křesťanské zbožnosti: „Spaseni jsme pouze milostí“ - a o kus cesty dál a zeměpisně výš pouť k Panně Marii - ochránkyni. Rozhodně to vybízí k zamyšlení, a poutníka, který je si vědom obojího, takové zamyšlení obohatí. Zkuste se tak zamyslet také.

Jana Nechutová

Vysídlené pohraničí

Při výletu na kolech okolo Lipna podél Schwarzenberského kanálu se nám uprostřed lesů v Zadní Zvonkové zjevil krásně opravený kostel uprostřed upraveného hřbitova. Ještě před několika lety to byla téměř ruina v pralese, jak je vidět ze snímků v bývalé faře, která je současně památkem osobností spjatých s tímto místem, včetně pátera Engelmara Umzeitiga, který zemřel v Dachau. Toto nádherné místo obnovili ti, kteří byli odsud v roce 1945 vyhnáni.

Na vrcholu Klínovce v budově historické rozhledny (nyní v dezolátním stavu) je velmi zajímavá výstava fotografií: snímky stejných míst v Krušných horách před sto lety a dnes. Je to smutný pohled, z řady obcí zbylo jen několik ruin, nebo

vůbec nic. Na druhé straně před 20 lety byly lesy Krušných hor zničené imisemi, nyní už se opět pěkně zelenají a turistika se do nich pomalu vrací.

Poslední dojmy jsou z Jesenicka. V lese ve svahu kopce nad Horním Údolím u Rejvízu jsme narazili na velký kostel – propadlá střecha, obvodové zdivo hrozí zřícením. Tuto stavbu už asi nic nezachrání. Na druhé straně kopce nad Zlatými Horami v hlubokých lesích je poutní kostel zasvěcený Panně Marii Pomocné – za minulého režimu byl srovnán se zemí, v roce 1995 se zahraniční pomocí znovu vybudován. Konají se v něm křesťanské tábory mládeže, poutě i další aktivity.

Také mne potěšil z větší části již pěkně opravený klášter na Hoře Matky Boží nad Králíky. I starobylé městečko Králíky se má k světu, zaujalo mne asi sedmnácti sochařskými díly ve městě i v okolí, vytvořenými během zde probíhajícího sochařského sympozia.

Jan Franců

Prázdniny s knížkou

Znáte to, otevřete knížku, začnete číst a děj vás zaujme natolik, že přestanete vnímat okolní svět. Přesně tohle se mi stalo o prázdninách s knížkou od Petry Procházkové FRIŠTA.

Mladá žena, která se vdala za Afgánce, popisuje život v Kábulu těsně po porážce Talibů. Každý z členů její rozvětvené rodiny vnímá osvobození a pomoc Američanů úplně jinak. Při konfrontaci muslimských zvyklostí s moderní civilizací naskakuje čtenáři husí kůže a při čtení se musí stále ptát, kdo vlastně má pravdu, kdo to myslí dobře, kdo ubližuje a zraňuje. Nakonec zjistíte, že každý člověk, žijící v nejubožejších podmínkách, je schopen si uhájit svou pravdu, své místo pod sluncem a také je schopen pomoci druhému člověku.

Rošangol začala ve 14 letech chodit do školy s velkou igelitovou taškou, do které hned za branami školy nasoukala burku, kterou jí otec přikázal nosit na ulici. Bylo třeba vyřešit ještě jeden problém. Rošangol nemohla jít do školy sama. Jediný, kdo měl z rodiny čas, byl Mad – velmi odpudivě vyhlížející pokřivený mrzák, ale s mozkiem génia. „Budu pro ni chodit v burce.“ Nic smutnějšího než Mada v burce asi nikdo neviděl, vypadal jak zplihlá noční můra, ale Mad se pod tím hávem nadšeně smál, roztáhl ruce, zamával jimi a zvolal: „Přátelé, jsem svobodný.“

Marie Melicharová

Pokud jste se při cestách letos v létě nestačili zastavit v zámecké zahradě v Buchlovicích (z Brna to vůbec není kdovíjak daleko), nemusí vám to být nekonečně líto, určitě to stihnete v létě napřesrok. A že se to vyplatí! Kdo chce, může se tam dlouhé hodiny procházet a obdivovat arboretum, jaké se jen tak nenajde. Výstava květin, která tam bývala v dřívějších letech, se rozšířila, z tvarů a barev přecházejí oči. A vezměte s sebou děti: ve stanici pečující o ohrožené živočichy se podívají, jak mžourá sova a jak výr, prohlédnou si káně, jestřába a krahujce – a schválně: kdo dokáže rozeznat sokola od roha? A kdyby snad příští léto bylo znovu mimořádně horké, žádný strach, na úhledném buchlovickém náměstí se dá koupit zmrzlina na každém kroku. Ověřte si to.

Jaroslav Vítek

bylo

Cantate Domino v Kroměříži

Při letním soustředění jsme tentokrát blíže poznali sbor ČCE v Kroměříži. Bratr farář Ivan Ryšavý byl tak laskavý a při bohoslužbách (kde jsme také zazpívali) nám o sboru něco pověděl. Je to sbor mladý. V tomto silně katolickém městě, kde bývalo sídlo arcibiskupů, byl evangelický sbor založen až v r. 1953 a dnes má asi 180 členů. Je zde jen poloviční úvazek faráře, takže Ivan Ryšavý pracuje současně jako psycholog. Sborový dům je přímo v centru města na Riegrově náměstí, je velmi vkusně vybaven, modlitebna asi pro padesát lidí působí příjemně. Mnohé z nás nadchla bravurní hra mladé absolventky kroměřížské konservatoře. Hrála na moderní varhany, které sbor dostal darem z Holandska. V sále kromě nás sedělo asi 25 účastníků bohoslužeb všech věkových kategorií, včetně několika rodin s dětmi. Pochopili jsme, že se jedná o sbor živý a radostný.

L. Marková

Čím žil sbor Brno I o prázdninách

Samozřejmě se konaly pravidelné nedělní bohoslužby, a to pouze v Červeném kostele v 9 hodin, při nichž se střídali naši dva faráři a kdy jsme se taky mohli vidět i s těmi, kdo během roku chodí do Betlémského kostela. Bez přerušení se konala středeční kavárnička. Byly však i mimořádné události:

V neděli 23. července nás navštívil pěvecký sbor z presbyterní církve ve Washingtonu. Zazpívali nám nejen spirituály a několik klasických sborů, ale zaujali především krásnou zvonkohrou, kterou nejprve zvaly kolemjdoucí do kostela a pak nám „zacinkali“ i v kostele. Dirigent Brian E. Wilhour měl po bohoslužbách krátký varhanní koncert. Hosté měli radost, že jsme jim rozdali anglický překlad kázání, a po bohoslužbách s námi setrvali v přátelské besedě.

Začátkem srpna se konala tradiční sborová rekreace na Blažkově. Nové bylo především to, že program pro děti měla tentokrát zcela na starosti naše mládež. Z ohlasů dětí je zřejmé, že se svého úkolu zhostila na výbornou. Se staršími bratr farář Gruber připravoval přednášky, které bude mít na kurzech Alfa, a sbíral tu podněty i otázky, na které musíme být připraveni.

V pátek 11. srpna přišla valná část sboru oslavit svatbu dnes už manželů Járových. To, co jsme mohli v kostele slyšet o manželství, oslovilo stejně novomanžele jako nás, kteří se už pomalu chystáme na svatbu zlatou. Všichni jsme pak byli otcem nevěsty pozváni k posezení, přípitku a bohatému pohoštění do sborových sálů.

Na závěr prázdnin, v neděli 27. srpna, přijela přátelská návštěva z luterského sboru ve slovenské Prietrži. Kázal a část liturgie vedl bratr farář Pavol Čerfel. Pěvecký sbor řízený mladou varhanicí zazpíval několik písní. Po bohoslužbách jsme všichni měli možnost pohovořit s našimi hosty na faře. Zde je potřeba moc poděkovat sestřám, které toto setkání obohatily jak svou přítomností, tak i výborným pečivem. Kuchyňskému týmu děkujeme za přípravu stolů a všechnu péči o naše milé hosty. Společně jsme obědvali v Sonátě a po obědě bratr farář Čerfel pověděl něco o jejich sboru v Prietrži a sestra kurátorka předala dárky. Brněnské sbory představil dr. Jan Pokorný a bratr farář Vítek. Po krátké procházce městem odjeli hosté ještě do Slavkova. Tuto milou návštěvu má náš sbor oplatit v neděli dne 15. října.

Blahoslavák na Blažkově

Nedělní škola a skupina mladších třicátníků opětovně zorganizovali ve dnech 9.-11. června společný víkend na Blažkově. Počasí nám docela přálo, a byť nás tentokrát bylo z mnoha nejrozmanitějších důvodů méně než vloni, pobyt se vydařil. Zase jsme si s dětmi zahráli nejrůznější hry, společně zazpívali i užili všeliké legrace, ale také společně slavili služby Boží. Nejdůležitější na tom však vždy je, že jsme byli tři dny spolu a mohli se vzájemně více poznat.

Rozhlasové služby Boží

V neděli 18. června se z Blahoslavova domu po delší době skutečně rozhlasový přenos služeb Božích. Znamenalo to jistou přípravu i posunutí začátku shromáždění o čtvrt hodiny. Vzhledem k telefonickému ohlasu po skončení rozhlasového vysílání jsme se však přesvědčili, že taková příprava i samotný přenos mají svůj dobrý smysl. Dík patří proto všem, kteří se do liturgického děje nebojácně zapojili nebo jej podpořili svojí přítomností a zvucným zpěvem.

Sborová rekreace na Blažkově – Brno -Židenice

Třetí týden letošního srpna probíhala na Blažkově rekreace rodin převážně z Brna-Židenic. Bylo nás celkem i s dětmi kolem padesáti. Děti několikaměsíční až náctileté. Co je středisko Blažkov, není třeba čtenářům Setkávání přibližovat. Co je Blažkov s malými dětmi, když několik dní prší a je zima více než se v létě sluší? Hrozí uklouznutí cestou do umývárny, frustrace z nepodařených dovolených, rodinné hádky a dětské nemoci. Přestože jsme takové počasí první dny částečně zakoušeli, chmury nepřišly. Povíдали jsme si o králi Šalamounovi (Pavel Kašpar), o některých důležitých ctnostech a jejich protikladech (Romana Špačková), spolupracovali s místními lesními skřítky při hledání pokladu, hráli Carcassonne, dělali bábovičky na mokřím pískovišti, zpívali, četli, rozmlouvali... a mnoho jiného. Počasí se postupně prohrálo tak, že jsme se koncem týdne mohli jezdit i koupat. Zůstává vzpomínka, že jsme na Blažkově prožili „re-kreaci“, „znovu-stvoření“ a obnovení radosti ze života ve společenství sboru. Jsme za to Panu Bohu vděční.

Ondřej Sláma

Smutná zpráva ze sboru v Husovicích

Dne 26. 8. 2006 zemřela naše sestra Jarmila Luklová, jedna z nejstarších členů sboru, ve věku 92 let. Účastnila se života husovického sboru od jeho osamostatnění. V posledních letech se již ovšem pro vysoký věk a nemoc nemohla zúčastňovat sborových akcí. Mnozí členové sboru ji proto osobně neznali. Sestra Luklová byla současnici všech šesti farářů, kteří kdy ve sboru působili od jeho založení, a stejně tak i všech šesti kurátorů.

Jako manželka Dr. Vladislava Lukla, dlouholetého presbytera, pak i kurátora a seniorátního kurátora, se zúčastňovala života církve. Svě schopnosti věnovala v mladších letech práci v nedělní škole. Sbor poděkoval za její svědectví života i slova při pohřebním shromáždění dne 31. 8. 2006.

Vladimír Dušek

čteme bibli

Davidův hřích (2 Samuelova 11-12)

S nástupem jara začne děsivý příběh o králi, který má všemu svému lidu zjednávat právo a spravedlnost. Bystřinami v zemi Amónovců se přestanou valit pustošivé vody. Vleká válka může vstoupit do dalšího dějství. Vrchního velitele vojska Joába, syna Serújina, pošle David dovršit porážku Amónovců a zmocnit se Raby, města vod. Sám zůstane v Jeruzalémě. Je unaven? Nebo ho lid šetří?

V parném podvečeru hledá na vrchní síni svého paláce trochu chladivého vánku. Jeho siestu údajně doplňují uklidňující tóny harfy. Neuhlídá ovšem chtění svých očí a mužskou žádostivost. Shora spatří velmi půvabnou ženu. Očišťuje se právě podle předpisů zákona v «mikve», nevelké vodní jímce. Její muž, Urijáš, se účastní polního tažení. Betsabé se dá pozvat do paláce. Zůstane i přes noc. Proč nevyhovět králi? Což to není pocta?

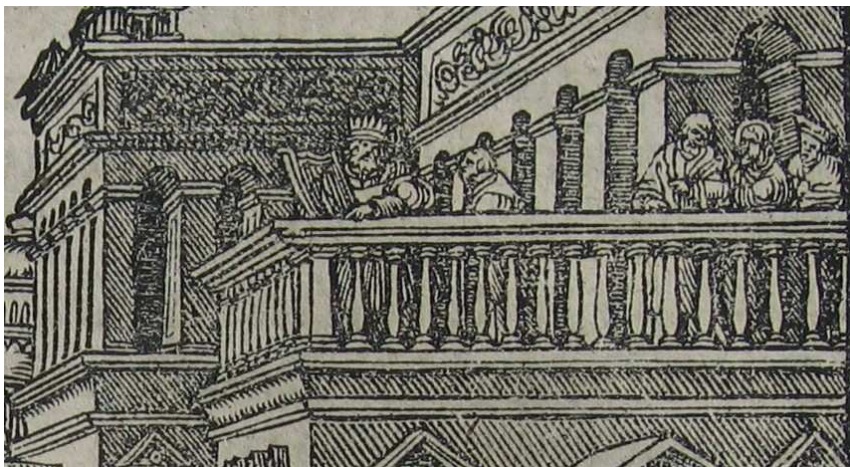
Záhy přinesou poslové od ní zprávu: „Jsem těhotná.“ Zlá zpráva pro ženu Urijášovu i pro Davida. Za cizoložství hrozí oběma smrt.

David ví, jak na to. Pod záminkou zájmu o stav na bojišti dá povolání jejího manžela Urijáše. Poskytne mu velkorysou dovolenou. Rady, jak ji strávit, zabíhají do intimností: „Jen zajdi domů a umyj si nohy.“ Zbožný válečník ví, že se během svatě války nesluší dotýkat se žen. Ani po pitce s králem netráví noc jinde než u dveří králova paláce. Že by tušil, co mu chce David podsunout? Že by zaslechl „dvorní klepy“? A tak se vrací do boje. V brašně si nese rozsudek smrti. Joáb mu přikáže krajně riskantní post těsně u městských hradeb. Urijáše stihne smrt. Betsabé nad padlým mužem truchlí. David komentuje Urijášovu smrt neslýchaně cynicky. „Tak už to ve válce bývá, že umírají lidé na obou stranách.“

Dny nářku pomínou a vdova po zabitém bojovníku se stane královnou ženou.

„Ale v očích Hospodinových bylo zlé, co David spáchal.“ To by měl být ten, který zjednávat právo a spravedlnost lidu?

Nátan plní poslání od Hospodina. Políčí na krále jímavé podobenství. Poutavě vypráví o bezcitném boháči, který ukradne svému sousedu jeho milovanou ovečku. Nešetří dojemnými slovy. Ta ovečka prý spávala na jeho klíně. Dával prý jí pít z vlastní číše. Král podlehne náporu spravedlivého hněvu. Přežene rozsudek: „Na smrt s takovým zločincem! A čtyřnásobnou náhradu za způsobenou škodu!“ Nato Nátan vmete králi do tváře: „Ten zločinec jsi ty. Pohrdl jsi Hospodinovým slovem. Znevážil jsi jeho dary: královské pomazání, ochranu před Saulem, celý Saulův dům. Meč, kterým jsi nechal zabít Urijáše, bude teď stálým hostem v tvé rodině.“

Následuje zpověď. David vyzná s lítostí svůj hřích. Hospodin dá kajícím uvést podmíněnou milost. „Ty nezemřeš. Zemřít musí dítě, které se ti narodí. Jinak by bylo jméno Hospodinovo vydáno v porouhání mezi národy.“

Začne zápas o život dítěte. V naději, že Bůh může litovat zlého, které chtěl učinit, a že je neučiní, hledá David Hospodina. Modlí se a postí. Obleče zíněné roucho, nemyje se, nemaže olejem. Celou noc proleží na tvrdé zemi. Za nic se nedá pohnout k zmírnění svého radikálního sebeponižování. Je to o strach. Sedmý den dítě zemře. Ani jméno nedostane. Nesklátí nyní rodiče zármutek? Davida především?

Král však k úžasu služebnictva pokání rychle ukončí. Přijme šat i pokrm. Co se stalo, nemůže se odestát. Z jeho úst promluví moudrost moudrých: „Spíš já půjdu za dítětem, než by se ono vrátilo za mnou.“ Žije opět plným životem. Svou ženu potěší a zplodí s ní druhého syna, Šalomouna, „náhradu“ za syna prvního.

Nátanovi se to jméno nelíbí. Rád poslechne vůli Hospodinovu, že ho mají pojmenovat Jedidjáš, „miláček Hospodinův“. Nikdy víc se už toto jméno nevyskytne. Je však naplněno takovým zaslíbením, že o otázce, kdo bude nástupcem na Davidův trůn, je předem rozhodnuto. Amnóna a ostatní královské syny dá usmrtit Abšalom. Naprázdno však vyzní jak jeho vlastní ambice, tak i pozdější intriky Adonjášovy. Králem je povolán Šalomoun. Nátan i Betsabé se radují. Slib, že sám Hospodin vybuduje dům Davidovu potomkovi a upevní jeho královský trůn na věky, se plní. Skvrna na davidovské dynastii je odstraněna. Spravedlnosti bylo učiněno zadost.

Miroslav Rozbořil

rozhovor

Povídání se sestrou Annou Pučálkovou

Milá sestro, patříte k pravidelným účastníkům sborového života v Brně – Židenicích, jste v pravém smyslu naší seniorkou. Řekněte nám, jak a kdy jste se na tomto brněnském předměstí ocitla ?

Narodila jsem se v Nových Černovicích v roce 1920, tam se také narodili moji tři bratři. Odtud jsme se přestěhovali do Jundrova a do kostela jsme chodili na Pellicovu ulici. Poněvadž rodiče chtěli, abychom bydleli blíže evangelickému sboru, koupili dům blízko naší modlitebny v Židenicích.

Zajímalo by nás, kde má váš rod kořeny.

Tatínek Gustav Plíva pocházel z Olešnice a maminka Anna, rozená Bartošová ze Křtěnova (asi jeden kilometr od Olešnice). Oba byli ze starých českobratrských rodů z Vysočiny a oba členové olešnického sboru. Přibližte nám trochu život v tehdejší kazatelské stanici brněnského sboru a pozdějšího českobratrského evangelického sboru v Brně – Židenicích, kam v té době patřilo Blansko a ještě i Husovice.

Po přestěhování do Židenic se mně jako sedmileté velmi zalíbila modlitebna uprostřed zahrady. Středem zahrady vedl chodník, po jehož obou stranách kvetly keře tamaryšku. Chodníkem se vcházelo po schodech přímo do modlitebny. Uvnitř byly po obou stranách lavice žlutě natřené. Stůl Páně stál na vyvýšeném stupni. Vpravo stávalo harmonium a tam jsme také měli o vánocích velký vánoční stromek, pěkně ozdobený. Děti přednášely, zpívaly, hrály různé scénky. Dostávali jsme balíčky a vánočky. V lavicích seděly na pravé straně ženy, na opačné straně muži. Časem se ale od tohoto zvyku upouštělo. V neděli chodily děti s rodiči na bohoslužby a po nich teprve do nedělní školy. Často jsme chodili na odpolední vycházky, z výletů pak na pátou hodinu na nešporní bohoslužby a po nich do dolní místnosti, kam se chodilo zadním vchodem (ten tam již není). Byl vždy pěkný program hudební, byl tam i klavír, různé přednášky, čtení knih na pokračování, také účinkovala mládež. Podával se čaj a lomnické suchary. Po programu se udělal velký kruh ze židli, začaly hry. Hráli staří i mladí, právě tady jsme se vzájemně poznávali. Než nastoupil bratr farář Venc asi v roce 1930, střídali se při bohoslužbách faráři či vikáři. Vzpomínám na faráře Šoltézse, s Janem Dusem se loučila sestra Ludvíková a já kyticí.

Váš otec i pozdější tchán byli po léta presbytery židenického sboru. Na bronzové pamětní desce ve schodištovém prostoru na galerii jsou vedle jmen starších z období stavby kostela také jejich povolání – obchodník, lékař, lékárník, úředník, poštmistr, disponent, živnostník. U vašeho tatínka je uvedeno pro nás již neznámé povolání oficiál ČSD.

Tatínek byl vlakvedoucím u státních drah. Ještě něco k té presbyterce na pamětní desce. To byla sestra Františka Ludvíková, pracovala jako tovární dělnice, její jedinou rodinou byl náš sbor. Proto věnovala své jmění na pořízení varhan. Ony také nesou její jméno.

Z různých zápisů v archivu se dovídáme o stavbě kostela v polovině třicátých let, když už „stará“ modlitebna nedostačovala. Jako jedna z pamětnic máte jistě mnoho vzpomínek.

Když nastoupil br. farář Venc, brzo začal uvažovat o stavbě kostela. Dle návrhu br. Ing. arch. Miloslava Tejce také stavba brzo začala (stavitelem byl br. Zukal - JN). Pracovalo se pilně, kdo mohl, pomáhal, konaly se sbírky a bazary, prodávaly se cihlenky, bylo třeba hodně peněz. V hodinách náboženství nám bratr farář

vyprávěl, jaká budou sklopná sedadla s pultíky, jak velké bude okno nad vchodem, o zvonech a jiné. Byl velmi zapálený pro stavbu, dobrý organizátor a velmi pracovitý. V roce 1934 jsme byli posledními konfirmandy v modlitebně. Další konfirmace byla již v novém kostele. Večírky se pak už konaly ve „staré“ modlitebně (měla něco přes deset roků - JN), vždy s dobrým programem. Vzpomínám na přednášky Jindřišky Wurmové, Dr. Vlasty Fialové, zpíval tam člen divadla V. Jedenáctík, paní Rezníčková, sestra Z. Pokorná a jiní. Promítaly se světelné obrázky, mládež také mívala program. Sdružení mládeže mělo zpočátku 10 až 15 sduženčů, později až čtyřicet. Měli jsme také pěvecký sbor, který vedl br. Hejtmánek. V té době k nám do sdružení přicházeli vojáci – letci ze Slatiny. Jeden z nich se stal potom farářem, ještě si s ním občas píšu a vzpomíná na krásné časy, prožité v židenickém sdružení mládeže. Další člen sdružení se stal farářem, sloužil někde v Čechách, ale již nežije. Farář Venc vydával časopis Hlas a my mladí jsme vypomáhali při expedici. Byl to krásný čas.

Židenický sbor postavil v roce 1929 dva církevní domy po šesti bytech opět za tři měsíce, stejně jako v roce 1924 původní modlitebnu.

V té době byla velká nouze o bydlení, lidé bydleli dokonce i ve sklepních místnostech. Sbor postavil oba domy i pro zisk, který nebyl dle dochovaných zpráv valný. Spodní byty byly často při prudkých deštích zaplavovány, tam bydlel kostelník s rodinou. První dům byl vlastně farou, kde bydleli Vencovi, také Dvořákovi, jejich syn byl pak kurátorem v Blahoslavově domě. Druhý dům staršovstvo brzy prodalo na umoření dluhů.

Byli bychom nespravedliví, kdybychom vás nepožádali o vzpomínku na vašeho již zemřelého manžela MUDr. Antonína Pučálku, obětavého lékaře a dlouholetého presbytera našeho sboru. Až se zatajeným dechem jsme poslouchali jeho zážitky ze služby v pohraničí.

V roce 1936 se přistěhovali Pučálkovi do Židenic se synem Antonínem. Jeho otec pocházel z Dambořic, také ze starého evangelického rodu. Jejich syn studoval lékařskou fakultu, začal také ihned chodit do sdružení mládeže. Ale v šestém ročníku jej zastihlo uzavření vysokých škol. Tak musel pracovat na stavbě dráhy do Tišnova při ražbě tunelů. V roce 1942 jsme uzavřeli sňatek v našem kostele a žili spolu šťastně 51 roků. V roce 1943 se nám narodil syn Antonín. Po válce manžel ihned dokončil studium a příští rok v červnu 1946 promoval. Ale ihned musel nastoupit do pohraničí do Krnova. V nemocnici byly ještě také řádové sestry, které si manželka tak oblíbily, že si vyžádaly, aby se stal jejich osobním lékařem. Tam se nám v roce 1948 narodila dcera Anna a po jejím křtu v nemocnici evangelickým farářem z Krnova nám řádové sestry, ač evangelíkům, vystrojily hostinu. S láskou a vděčností na ně vzpomínám. V roce 1957 zemřel náhle náš tatínek, pak teprve se dostal manžel jako železniční lékař do Brna. Jako věřící a masarykovec to měl velmi těžké a nemnul jej ani zájem StB. Navštěvovala jsem s manželem staré sestry a bratry, měřil jim tlak, snažil se poradit, potěšit, pomoci, jak se dalo.

A co říci našim čtenářům závěrem?

V těch nelehkých dobách, které jsme prožívali, vždy jsme věřili, že jsme v Božích rukou a že nás Pán chrání a opatruje. Pokorně a tiše jsme vše snášeli. Židenický sbor je můj druhý domov.

Ptal se Jiří Novák

100 let od osamostatnění brněnského evangelického sboru

Prosím, Hospodine, zachovávejž již; prosím, Hospodine, dávejž již šťastný prospěch.
Žalm 118, 25

Kazatelskou stanici brněnských evangelíků tvořila chudina. Většinou byli to učňové, drobní řemeslníci a studenti. Lidé zámožnější, vyššího postavení a akademického vzdělání byli velkou výjimkou. Mladý kazatel se dal do práce s velkou horlivostí. Seznamoval se se všemi členy sboru, navštěvoval rodiny a vyhledával naše příslušníky ve skrovných bytech i v cihelnách, kde někteří pracovali. Počet bratří a sester každý rok vzrůstal o 40, 50 členů, hlavně přistěhovalých. R. 1890 čítala kazatelská stanice již 461, r. 1900 870 duší.

Shromáždění se konala dvakrát za neděli, jednou v měsíci bývaly čtené služby Boží a týdně pravidelné biblické hodiny. Do náboženství chodilo zpočátku málo dětí, mnozí rodiče byli ještě pod německým nátlakem, ale později rok od roku jich přibývalo. Nejprve vyučoval kazatel v obývacím pokoji svého bytu, pak v bohoslužebném sále, konečně na školách. R. 1886 začalo vyučování nedělní školy v Brně. Mladí lidé v této práci rádi pomáhali. Později zavedena nedělní škola i v Židenicích, v Husovicích a v Králově Poli. Týž rok převzal vyučování náboženství na středních školách po Lic. br. Františku Šebestovi Václav Pokorný. Mladí mužové utvořili r. 1894 spolek „Žerotín“, dívky své Sdružení r. 1895. Brzy začalo se též zpívati sborově. V zimě konaly se oblíbené sborové večírky ve farské úřadovně. Jedno období byly zvláštní večírky pro učně. Řídil je br. Vodák, který také v létě chodíval s mladými lidmi na vycházky. Sbor se vnitřně zpevňoval, rostl, ale starostí bylo víc a víc. Zařizovalo se vše v naději, že Bůh opatří prostředky. Když již místnost v Rudolfské ulici naprosto nestačila, najat sál ve Starobrněnské ulici č. 7, v I. poschodí, zároveň s bytem pro duchovního, který se brzy nato oženil s Libuší Tardyovou, dcerou vrchního církevního rady Dr. Heřmana z Tardy. Byla mu nejen věrnou družkou, pečlivou matkou četné rodiny, ale i velkou oporou ve věcech víry a ve sborové práci.

Po třech letech stěhoval se sbor na Zelný trh č. 11, do II. poschodí. Tam byl poněkud účelnější byt pro kazatele a prostornější sál, ale i ten zanedlouho nestačil. V přeplněné místnosti, zvláště v létě bylo nesnesitelné dusno. V těch letech již sbíráno na stavební fond, ale všem bylo jasno, že není možno obnos na stavbu mezi našimi lidmi sehnat. Proto podnikl br. kazatel r. 1892 cestu do Holandska, odkud přivezl značný obnos, a od rev. Dr. Catella z Ameriky obdržel krásný dar, za nějž bylo možno již zakoupit stavební místo na Špilberské ulici č. 6 s velkou zahradou, v níž byla dříve velká sklepní restaurace (nad níž postaven chrám) a ještě stranou budova, jež přestavěna ve faru. Stavbou pověřen r. 1894 stavitel Alber a ten šťastně chrám s malou učírnou na jaře 1895 dokončil. Prvého května se stěhoval br. kazatel s rodinou do nové fary a na Nanebevstoupení Páně 23. května byl nový Betlémský chrám otevřen. Této krásné slavnosti účastnilo se 28 duchovních a 5 000 bratří a sester z Moravy, Čech, Rakous a Haliče, také zástupci vrchní církevní rady a vídeňské bohoslovecké fakulty. Uvnitř kostela bylo na 1 000 posluchačů, ostatní naslouchali kázání na farské zahradě. První kázal a posvěcující akt vykonal Lic. Th. Ferdinand Císař, senior a super. náměstek z Klobouk, další řečníci byli D. Nešpor z Nosislav, far. Dobeš z Nového Města na Mor., konsenior G: Šoltész z Krabčic, Lic. Th. Fr. Šebesta z Hustopeče a konsenior Šára z Hronova. Byl

to přeradostný den a velká posila pro české evangelíky v Brně a okolí. Při celém tom budování osvědčila se velká obětavost, zvláště horliví a obětaví sběratelé byli bratři Hlucháňové, ale přece ještě zůstal dluh 13.500 zlatých, tj. 27.000 korun. Nápis na chrámě byl první pouze český nápis na veřejné budově v Brně. A jaký zvláštní obsah měl tento zářící, krátký, zlatý nápis a jaká v něm přebohatá zvěst: „My kážeme Krista!“

Krásný byl pohled na nový chrám s farou na svahu špilberské stráně ve svěží zeleni zahrady. Bylo to rozkošné venkovské zátíší uprostřed velkoměsta. Nápis na kostelíku svědčil i zval a Kristus v něm byl skutečně pokorně, ale věrně zvěstován. Sbor prospíval počtem i hospodářsky, ale hlavně vnitřně. Jak to bývá v menších sborech, lidé se dobře mezi sebou znali a to vytvářelo srdečné prostředí. Mladému svědomitému kazateli přidávala mnoho práce rozlehlost sboru, některá místa jako Olomouc, Náměšť, Třebíč, Prostějov a Přerov byla velmi vzdálená. Starost o Olomouc, Přerov, Prostějov a Svěbohov odpadla, když se do Olomouce dostal br. Prudký, o Rychmanov pečoval vikář Jarolím Nešpor a v Třebíči zvolen br. Lub. z Tardy. Zato rostoucí velkoměstský sbor zaměstnával duchovního stále více. Proto vítal v létech 1890 – 92 pomoc J. Šimši, pracovníka mezi Židy, který ale musel brzy z Brna odejít. Sbor brněnský stále toužil po osamostatnění, ale byl chudý. Tak se činily sbírky na dotační fond, který značně vzrostl darem vrchního berního kontrolora v.v. J. Balcara 10.000 K. Konečně se mohli brněnští odvážit 10. července 1904 podat si žádost o ustavení farního sboru. Po půldruhém roce zdržování, opět přičiněním vrchního církevního rady Tardyho žádost vyřízena kladně a prvním farářem zvolen V. Pokorný.

Instalaci vykonal dne 14. 7. 1906 senior Dobeš. Byla to pro celý sbor důležitá a velmi radostná událost.

Výňatek z Kroniky brněnského sboru, kterou vedla sestra Zdeňka Pokorná. Kronika je uložena v archivu sboru Brno II. Další dobové dokumenty otiskneme v příštím čísle

bude

Pozvání do biblických hodin

Ve čtvrtek 14. září v 17 hodin začaly v I. sboru opět pravidelné biblické hodiny, a to na faře Opletalova 6, přízemí vpravo. Je to vzácná příležitost poznat blíže okolnosti vzniku biblických knih, situací, do nichž promlouvaly, a především obsah jejich poselství. Letos bude bratr farář Jiří Gruber pokračovat v úvodu do knih Starého zákona, nyní do knih prorockých. Každou hodinu se zaměří na jednoho z těchto svědků, aby osvětlil jeho slovo na pozadí doby, v které jeho kniha vznikla. Zvěst proroků je pro nás zvláště aktuální, poněvadž zaznívala do klíčových dějinných postavení Izraele, ohrožovaného okolními velmocemi. Aby se tak malý národ udržel ve věrnosti Hospodinu a ve své samostatnosti, potřeboval boží napomenutí, pokyny i povzbuzení prostřednictvím těchto mužů.

Přijdete-li mezi nás, budete překvapeni dramatickostí tohoto poselství a života víry a budete vtaženi do dalších podivuhodných cest Hospodinových při jeho lidu. Uprostřed světové a české povrchnosti a nejistoty pocítíte pevnou půdu pod nohama a osvobození od strachu z lidí i z moderní vědy a techniky. A budete vedeni k vrcholu Boží milosti v zaslíbeném Spasiteli Ježíši Kristu.

V biblických hodinách najdete milé společenství v kruhu bratří a sester, můžete se s nimi poradit, svěřit jim své pochybnosti a otázky. Br. farář, vždy pečlivě připravený, vám osvětlí to, čemu byste ještě nerozuměli. S biblí nejsme nikdo, ani ti nejstarší, hotovi. Zůstáváme až do smrti studenty. Když však společně čteme pečlivě a s modlitbami o dar Ducha svatého, poznáváme čím dál tím víc nová Boží dobrodíní.

V Blahoslavově domě začali s biblickými hodinami 20. září a konají se každou středu v 18 hodin. Tématicky jsou zaměřeny na knihy Ezdráš a Nehemiáš a ve výkladech se střídají bratři faráři Jaroslav Vítek a Jiří Malý.

Přijďte a pozvěte příbuzné a známé! Těšíme se na vás.

Jan Pokorný

Říjnové hudební nešpory v Červeném kostele

Po prázdninové přestávce začíná podzimní řada hudebních nešporů v neděli 1. října v 19,30. Pozvání k účinkování přijalo vynikající brněnské Wallingerovo kvarteto, které provede známé Haydnovo dílo Sedm slov Kristových. Biblické zamyšlení a slovo na cestu připravil bratr farář Štěpán Hájek. Nadace Divoké husy zdvojnásobí výtěžek z dobrovolného vstupného, který bude tentokrát věnován Arcidiecézní charitě v Praze. Během večera se dozvíme i něco o její práci. Projekt také podporuje Jihomoravský kraj. Červený kostel bude tedy opět místem, kde se můžeme v předvečer pracovního týdne sejít ze všech brněnských sborů a společně si poslechnout potěšující hudbu i slovo.

225 let od vyhlášení Tolerančního patentu

V neděli dne 22. října 2006 se v Blahoslavově domě (Lidická 79) koná setkání u příležitosti tohoto výročí. V 9.00 se konají služby Boží s vloženým divadelním vystoupením, které řídí Igor Osvald. Ve 14.30 se sejdeme k přednáškám: PhDr. Eva Kovalská (Historický ústav SAV, Bratislava): Faráři z Uher v českých zemích po r. 1781 a Mgr. Marta Procházková: Toleranční modlitebny na Vysočině. Po přednáškách následuje rozhovor. V průběhu programu zpěv bratrských písní, vede Ctirad Novák. Srdečně zveme.

Ordinace v Červeném kostele

Vyvrcholením studia teologie není získání akademického titulu, ale povolání do služby církve. V naší církvi se tak děje skrze obřad vzkládání rukou a pověřením ke službě Kristova lidu hlásáním evangelia a slavením svátostí. Tento radostný okamžik nastane v neděli 1. října v 16 hodin pro člena našeho sboru a dlouholetého varhaníka Martina Grombiříka, který byl zvolen v září tohoto roku farářem ve sboru v Bukovce. Ordinační akt vykoná člen synodní rady bratr Miloš Rejchrt.

Kurzy Alfa v Brně I

Myšlenka kurzů Alfa vznikla před více než 20 lety v Anglii a od té doby se tyto kurzy pořádají v mnoha zemích světa. V současné době jich probíhá asi 30 ve více jak 150 zemích a navštěvuje je 6 milionů lidí. V Česku pořádá kurzy Alfa na různých místech dvanáct církví. V samotném Brně se konají již 5 let a jejich iniciátorem je pastor Michal Vaněk ze Slova života v Brně. V příštím roce se připravuje projekt, při němž by byli k těmto kurzům, pořádaným různými církvemi, pozváni všichni obyvatelé Brna.

Kurzy Alfa jsou určeny lidem, kteří se neúčastní církevního života a přitom se zajímají o křesťanství a chtějí se o něm dozvědět to nejpodstatnější. Je vhodný pro všechny hledající a pochybující. Během dvanácti večerů mohou získat základní informace o křesťanské víře, bibli, Ježíši Kristu, modlitbě a církvi. Jedním z cílů kurzů je také navázání nových přátelství. K tomu slouží společná večeře a rozhovory u stolů. Pořadatelé jsou připraveni přijmout mezi sebe každého, kdo upřímně hledá hlubší smysl a cíl života. Chtějí odpovědět na hledání a otázky lidí, kteří nevědí, jak začít a navázat svůj vztah k Bohu, Ježíši Kristu a církvi.

Kurz Alfa, který připravuje sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I., se bude konat od října do prosince 2006. Úkolem týmu spolupracovníků bude připravit každou středu večer v nově postaveném sále na Opletalově 6 společnou večeři, hudební část, přednášku na dané téma a následný rozhovor ve skupinkách u stolů, kde bude možné položit jakékoli otázky. Součástí kurzu je i společný sobotní výjezd na Vysočinu. Účast na dvanácti setkáních je nezávazná a bezplatná. Náklady ponese pořádající sbor.

U každého stolu budou spolupracovníci, kteří se budou věnovat hostům a pomohou jim vést rozhovor nad daným tématem. Další skupina spolupracovníků se postará o občerstvení a hudební doprovod. Celé setkání trvá asi 2 hodiny. Během kurzu bude účastníkům nabídnuta vhodná literatura, návštěva nedělních bohoslužeb a hudebních nešpor v Červeném kostele a po jeho skončení bude možné požádat o přípravu ke křtu a přijetí do církve.

Pozvání ke kurzům Alfa není věkově omezeno, předpokládá však účast dospělých lidí. První setkání se bude konat ve středu 4. října 2006 v 18 hodin, Opletalova 6, sál v přízemí a pak pravidelně každou středu v 18 hodin až do 13. prosince 2006. Je však možné se zúčastnit pouze vybraných večerů.

Máte-li přátele a spolupracovníky, pro které by tato setkání mohla být vhodná, pozvěte je. Osobní pozvání bývá nejlepší. Na první večer můžete přijít s nimi, aby nebyli napoprvé sami.

Jiří Gruber

společenská kronika

Brno I

1. 9. Sabina Flajzarová	89 let	4.10. Božena Vondrová	80 let
4. 9. Dobromila Kopřivová	84 let	9.10. Vladimíra Šabacká	50 let
4. 9. Jana Šedivá	30 let	18.10. Jan Korytár	20 let
5. 9. Hana Šobánková	50 let	19.10. Radana Hejzlarová	30 let
6. 9. Pavel Bureš	60 let	20.10. Jiřina Setínská	84 let
6. 9. Drahomíra Matulová	75 let	22.10. Milada Hemerková	86 let
15. 9. Adam Hladký	81 let	22.10. Marie Muchová	84 let
16. 9. Jiří Švancara	20.let	24.10. Jana Karlíková	60 let
17. 9. Drahomíra Kalábová	60 let	26.10. Karla Holešínská	87 let
17. 9. Jarmila Ondráková	60 let		
17. 9. Jiří Švancara	50 let		
18. 9. Josef Švanda	82 let		
18. 9. Ludmila Vacková	84 let		
20. 9. Anežka Rybáriková	10 let		
27. 9. Miloš Aibl	40 let		
30. 9. Stanislav Peňáz	50 let		

Malým jubilantům přejeme šťastné vykročení do dalších školních povinností, těm starším pak moudrost a trpělivost

Pokřtěni byli (rok narození):

- 6.8. Kryštof Michal, 1995
- 6.8. Matěj Michal, 1995
- 6.8. Filip Michal, 1997
- 10.9. Adéla Malinková, 2004
- 10.9. Jakub Malinka, 2006

Prezentace:

- 23.7. Kateřina Pokorná, 2006

Oddáni byli:

- 5.8. Regina Fišerová a Gale Allen Kirking
- 5.8. Šárka Filipcová a Aleš Hart
- 11.8. Bohuslava Marková a Jaroslav Jára
- 12.8. Iva Režná a David Vinkler
- 1.9. Magdalena Najvarová a Claudio Cuomo
- 2.9. Hana Kocábová a Dirk Bielefeld
- 2.9. Kateřina Firbasová a Pavol Šajgalík

Rozloučili jsme se:

- 20.6. Adolf Müller, 1919
- 22.6. Emil Knesl, 1912
- 7.7. Zdenka Jansová, 1952
- 28.7. Jiřina Všetická, 1914
- 31.8. Anna Prudíková, 1916

Brno II

3.9.	Jarmila Mauerová	81 let	2.10.	Jan Šimsa	77 let
3.9.	Vlasta Brodská	81 let	4.10.	Elfrída Pollaková	86 let
5.9.	Bedřich Gottwald	86 let	5.10.	Miloslava Zvolská	84 let
5.9.	Vladislav Trš	81 let	5.10.	Zdeňka Juránková	82 let
5.9.	Ludmila Hančíková	83 let	5.10.	Dagmar Vlčková	79 let
9.9.	Zoltán Urbančok	81 let	5.10.	Karel Veselka	75 let
10.9.	Jaromír Procházka	80 let	6.10.	Miroslav Turek	90 let
10.9.	Kamil Boháč	78 let	7.10.	Miluše Nováková	76 let
11.9.	Vlasta Zavřelová	85 let	9.10.	Věra Kořistová	78 let
16.9.	Ludmila Kunčová	91 let	10.10.	Věra Ohnutová	77 let
17.9.	Jaroslav Vašíček	87 let	12.10.	Zdenka Králová	76 let
18.9.	Marie Kunderová	84 let	13.10.	Blanka Sedláčková	70 let
18.9.	Věra Feilerová	82 let	14.10.	Alžběta Chalupníková	90 let
20.9.	Marie Klusáková	81 let	14.10.	Marie Trlicová	90 let
22.9.	Marie Šomková	79 let	15.10.	Valerie Kašánková	92 let
22.9.	Věra Hrazdírová	77 let	16.10.	Albína Ningerová	93 let
23.9.	Marta Pánková	83 let	16.10.	Jiří Pokorný	85 let
23.9.	Eva Prudká	76 let	16.10.	Helena Vašíčková	79 let
24.9.	Gizela Studnicová	78 let	16.10.	Albína Skutková	75 let
26.9.	Otmar Doležal	86 let	17.10.	Drahuše Musiolová	86 let
27.9.	Ludevít Boldy	75 let	17.10.	Květoslava Průchová	79 let
28.9.	Věra Kudlová	79 let	19.10.	Věra Bartušková	79 let
30.9.	Marta Kleinová	85 let	20.10.	Pavla Koutná	77 let
			21.10.	Milada Veselá	82 let
			23.10.	Mgr.Vlasta Pindejová	80 let
			29.10.	František Vraspír	86 let

Rozloučili jsme se:

- 28.7. Květoslava Kramářová, nar.1919
- 28.7. Ludmila Otoupalíková, nar.1911
- 28.7. Jiřina Všetická, nar.1924
- 17.8. Blažena Vašíková, nar. 1922
- 7.9. Jan Starý, nar. 1933

heslo měsíce

podle hesel Jednoty bratrské září

Ty, Bože náš, jsi dobrotivý a věrný, shovívavý a všechno spravující milosrdenstvím.
Kniha moudrosti 15,1

říjen

Ty navštěvuješ zemi, hojností ji zahrnuješ, velmi bohatou ji činíš.

Žalm 65,10

žili mezi námi

Prof. MUDr. František Ninger, DrSc.

Koncem prázdnin uplynulo 120 let od narození tohoto významného laického představitele českého protestantismu.

Profesor Ninger se narodil 31. 8. 1886 v Doksanech u Roudnice. Studoval na gymnáziu v Domažlicích a pak na lékařské fakultě UK v Praze. Po ukončení studia se stal nejprve asistentem a pak docentem u pražského profesora Kutvirta. Jako nadaný vědecký pracovník a praktik byl v roce 1919 povolán za prvního přednostu brněnské kliniky pro léčení chorob ušních, nosních a krčních. Patřil tak k zakladatelům lékařské fakulty MU. Vybuřoval ústav proslulý vědeckou úrovní a pozorným prostředím. Jeho dílo došlo uznání v domácích i zahraničních vědeckých společnostech. Byl to velký zástup pacientů, také z našich řad, kteří na něj vděčně vzpomínají. Avšak při vši tak rozsáhlé práci nezapomínal na věci obecně lidské, na hodnoty duchovní a mravní, na stav a zdraví celé lidské společnosti. Zaujal ho především duchovní odkaz našich dějin, zvláště Jednoty bratrské. Mohutná postava Jana Ámose Komenského se mu stala předmětem horlivého studia a zároveň impulsem pro rozvíjení jeho snah v současnosti. Všude, i v pedagogické práci na fakultě, připomínal jeho myšlenky a dílo, býval zarmoucen jeho neznalostí a dovedl se radovat, když rostl zájem o jeho odkaz.

Studium reformační minulosti a někteří přátelé jej přivedli do Českobratrské církve evangelické, k níž přilnul upřímnou oddaností. Zúčastňoval se pravidelně sborového života, čtení z Písma sv. sledoval většinou s Biblií v ruce, k zvěstovanému slovu míval dotazy a poznámky. Brzy si začal všimnout i ostatních reformovaných církví u nás i na Slovensku, kde měl mnoho přátel.

Jeho úsilí mohlo dojít plného uplatnění v Kostnické jednotě, sdružující členy evangelických církví. Ta v něm získala jednoho z předních zastánců, horlivých pracovníků a šířitelů. Nakonec byl místopředsedou ústředního výboru v Praze. V Kostnické jednotě vždy znovu upozorňoval na druhou postavu, která mu přirostla k srdci, na T.G. Masaryka, na jeho opravdovost, mravní ryzost a odvahu.

Věnoval rovněž mnoho času i práce Muzejnímu spolku pro uchování bratrských památek a tisků v Kralicích a radoval se z jedinečných nálezů při výzkumu vedeném sestrou Dr. Vlastou Fialovou, CSc.

Nelze v krátké vzpomínce uvést všechna pole jeho činnosti, např. také propagaci Luhačovických lázní, když zdůrazňoval výjimečný význam tamějších pramenů pro léčení chorob horních cest dýchacích.

Ve sboru ho máme v paměti jako člověka nabitého pracovní energií, když se něčemu věnoval, tak pro to hořel. Ještě jako bychom slyšeli rychlý spád jeho řeči a viděli jeho živou gestikulaci s charakteristickým přimhuřováním jednoho oka.

Profesor Ninger zemřel náhle v Praze dne 31. 5. 1966. Rádi a vděčně na něj vzpomínáme.

Jan Pokorný

ze sboru Brno - Husovice

Taková poklidná Sázava

Po prosluněném červenci přišlo chladnější počasí. Čekali jsme, co bude. Do poslední chvíle jsme váhali, jestli se vůbec na vodu vypravit. Když jsem si v Praze půjčoval dvě lodě, smáli se mi, že jsem cvok, že chci jet v srpnu Sázavu, že nebude v řece žádná voda. Dva dny před odjezdem na vodu se rozbilo jediné auto s tažným zařízením, druhý den nám odřekli vůz upravený pro převoz lodí.

Auto našťestí rychle opravili a v neděli ráno jsem sehnal náhradní vozík. V neděli ráno také poprvé po třech dnech nepřetržitého deště vysvitlo slunce, takže jsme povzbuzeni odstartovali akci. První skupina vyjela z Brna s dvěma loděmi na střeše do kempu ve Stvořidlech ještě za sucha. Druhá skupina v Bejkovci naložila další dvě lodě na vlek a ještě dvě na střechu již v nové vlně prudkého deště a zcela promočena rovněž vyrazila k Sázavě. Celou cestu nepřetržitě přešlo.

Když jsme přijeli, nebylo v řece nijak moc vody, dokonce zrovna nepršelo, a tak jsme postavili stany a složili lodě. Za chvíli se objevilo i auto z Brna, ale my jsme museli ještě jednou do Bejkovce pro zbytek lodí. Přijeli jsme v jednu v noci a jak jsme dojeli, tak jsem usnul vsedě za volantem.

Probudil jsem se brzo ráno, pustil jsem si rádio a sledoval zpravodajství. Jak jsem tak koukal z mokrého okýnka přes clonu deště, měl jsem pocit, že už nevidím ty kameny, co byly ještě večer v řece vidět. Zrovna hlásili, že na Labi je 3. povodňový stupeň. Pak zvonil mobil a jeden zděšený rodič hlásil, že večer teklo Sázavou 20 kubíků a teď že teče 120. Kemp se zatím úplně vyliadnil. Jen přijel nějaký pán z Povodí, a říkal, že si máme dát lodě k lesu, aby nám je to nesešplouchlo. Tak jsme zatloukli kolíky, abychom viděli, jak voda stoupá.

Odpoledne se přiblížila hodina, kdy měl přijet vlak se zbytkem výpravy. Šli jsme jim tedy naproti k vlaku. Přešli jsme lávku vedoucí přes řeku na nádraží a konstatovali jsme, že pokud bude mít vlak zpoždění, asi se už nedostaneme na druhou stranu, protože chybělo tak 10 cm a lávka by se octla na hladině. Vlak přijel našťestí včas, takže jsme všichni přešli zpátky do kempu. Postavili jsme stany a s obavami pozorovali, jak voda stoupá. Po půl hodině už přes lávku nešlo přejít a připlul menší strom, který se snažil vzít lávku s sebou.

Přijeli tedy hasiči, kteří lávku uzavřeli, a traktor s hlídkou zajišťoval, aby se za ní nic nezaseklo. Večer dorazil farář Leonardo autem a radši ani nevystoupil. Ráno déšť sice trochu zvolnil, ale průtok byl 230 kubíků. Začal jsem vymýšlet nouzové varianty.

Zvítězil velice obtížný a složitý plán přesunu na volné tábořiště v Lovětíně, kde měl za týden začít náš tábor. A abychom nebyli tak smutní, že jsme neseseděli ani jednou v lodi, tak jsme se alespoň před odjezdem pořádně projeli po klidnější vodě v kempu. Když jsme se pak konečně dostali s pomocí Leonardovou a obětavých rodičů do Lovětína a postavili tábor, tak jsme se hlavně pořádně vyspali a pustili se do programu pro nadcházející tábor. Přestalo pršet.

Jonáš Hájek

pro mládež

Co je na křesťanské víře těžké a co se mi na ní líbí?

Víra jako taková může být někdy nebezpečná, protože je skrze ni možné lidi zfanatizovat. A jsou také hlupáci, kteří dovedli smysl křesťanské víry docela převrátit. Naše víra bývá často vrtkavá, zbytečně složitá a křehká, člověk musí s vírou zacházet opatrně, podobně jako s dítětem.

V dnešním světě je těžké věřit něčemu takovému, jako je Bůh. Je těžké si ho představit. Já ho chápu jako nejvyšší moc a sílu. Ježíš Kristus je pro mne člověkem, který nám skrze víru vysvětlil a ukázal, co máme dělat. Jak chápat Boha, modlit se a číst bibli.

Myslím si, že v životě je důležitá také víra v sebe sama. Je to právě Bůh, kdo mi pomáhá, abych si víc věřila, nebála se, že všechno pokazím. Bůh nás nenápadnými signály posouvá dopředu. Na křesťanské víře se mi líbí, že nás dokáže podržet v těžkých chvílích a dává nám naději. Je to pro mne psychická podpora, když se cítím slabá a opuštěná.

Gabriela

Víra je zázrak. Člověk, který ji jednou našel, je vysvobozen z monotónního zoufalství každého dne. Mám důvod se každý večer radovat z uběhlých chvil a ráno vstávat s nadějí, že tento den bude nejkrásnější v životě. To je přece něco úžasného, ne?

Svět běží dál, mění se čas a politika a je jen jediná věc, která zůstává – BOŽÍ LÁSKA, o ni se můžeme opřít kdykoli.

Smutné ale je, že se vždy najde spousta lidí, kteří budou považovat víru za hloupou a infantilní. Je těžké proti nim bojovat, vzdorovat jejich stálým argumentům. Zatvrzelé srdce se jen těžko otevírá lásce.

Jedinou obranou je trpělivá naděje a radost, kterou mnozí nechápou, ale která je lékem na všechno.

Veronika

Co je na křesťanské víře těžké? Já myslím, že hlavně pochopit některé části z bible. Toť asi vše, nic dalšího mi nepřijde těžké.

Na křesťanské víře se mi líbí, že je tolerantní vůči jiným náboženstvím a přátelská vůči lidem. Pomáhá mi, když si připadám bez naděje nebo když si myslím, že něco nedokážu. Hlavně se však pomocí víry můžu přimluvit za jiné lidi.

Jakub

Na víře v Boha mi nejtěžší připadá nepovyšovat se nad nevěřící, neboť to, že věříme v Boha, není naše zásluha, ale je to dar od Boha a měli bychom si vážit toho, že jsme dostali šanci přiznat se k Ježíši Kristu. Také není jednoduché, abychom nezneužili Boží náklonnost a důvěru k dosažení vlastních cílů.

Na víře se mi líbí, že v ní nacházím útěchu a oporu v těžkých chvílích a vím, že se mnou má Bůh plány a tak se nemusím starat, co bude zítra. A také patřím do určité kolektivu, kde mohu všem věřit, protože nemají potřebu přetvařovat se, jako to dělá spousta dnešních lidí. Lidé kolem mne mě mají rádi takovou, jaká jsem.

Alžběta

Dětský koutek

Ahoj, já jsem Bambulka z rodu skřítků. Bydlím v lesích kolem Horní Čermné. To je v Orlických horách. Uprostřed letošních prázdnin přijelo 13 rodin s 17 dětmi za mnou na tábořiště skautů do Tisců. Jé, to byl nádherný týden. Moc dobře jsme si spolu hráli. A mně nebylo smutno.

Dětem jsem psal dopisy s pozdravy a úkoly. A děti mi stavěly domečky, učily se poznávat zvířátka, pohádky, sbíraly borůvky na dort, hrály fotbal a s dospělákama volejbal. I divadlo si nacvičily – O červené Karkulce. Nakonec jsem se jim ukázal. Na karnevalu byli všichni tak úžasně přestrojení, že jsem taky vykoukl. Také jsme byli na celodenním výletě. Děti se po cestě naučily ošetřovat různá zranění a píchnutí hmyzem. Velkou odměnou byla zmrzlina, no a potom kuře pečené v popelu! Mňam, mňam! Pan šefkuchař Čiča s pomocnicí Bleškou vařili jako v Grandhotelu. Švédské stoly ke snídani, výborná jídla k obědu a na závěr dne zase nějaká dobrůtka. Sbíral jsem drobečky, tak to vím. A nikdy nic nezbylo!! Klára a Terka byly moje pomocnice. Věnovaly se dětem od rána do večera. Rodiče si mohli po obědě hodit šlofíka. Holky i se Zipem (kluk pro všechno) v teepee dětem četli a stavěli puzzle. No prostě dovolená se vším všudy.

Děkovali jsme a chválili Pána Boha před každým jídlem. Děti mě při pobožnostech naučily hrát na triangel, dřívka, bubínek, rumbakoule a hlavně zpívat krásné písničky. Každý den jsme zahajovali vytažením vlajky na stožár a nástupem v našich krásných žlutooranžových tričkách. Udolí jenom svítlo.

Dospěláci si užívali večery při povídání u táboráku nebo u kamen. Mrzí mě jen, že nestihli noční hru. V dešti jsem je nemohl vytáhnout! Tak příští rok.

Na konci týdne se nám trošku pokazilo počasí, tak rodiny s miminky (nejmenší holčičce bylo 6 měsíců!!) odjely radši domů dřív. Ti, co vydrželi, se dočkali i pokladu!! Museli ho sice najít v pláštěnkách, ale byl sladký!! Jako med!!

Myslím, že nám bylo moc dobře. Už se těším, až za mnou zase přijedou a vezmou i nové kamarády! Nezapomeňte, že vojenská sprcha s horkou vodou pod širokou oblohou tu zase bude!!

skřítek Bambulka

Moc Vám všem děkuji za krásnou dovolenou, nejvíce pak PÁNU BOHU, že nás opatroval.

Katka Cahlíková

Kdo to uhádne?

Rostou na pasece,
modrají se v lese
pod smrčky a doušky.
Tomu, kdo je mlsá,
zmodrá nos i pusa
a zčernají zoubky.

ze staršovstva

Brno I

Nejprve jsme krátce hodnotili prázdninové akce: návštěvy z Vídně, USA a Prietrze i sborový pobyt na Blažkově. Vše proběhlo k plné spokojenosti. Byly domluveny poslední podrobnosti slavnosti v Rychmanově a ekumenických bohoslužeb na Botanické. Koncem října pojedou několik členů našeho sboru na pozvání do partnerského sboru v Basileji. Byly schváleny žádosti o křest dětí a posun schůzek mládeže na čtvrtek. Bratr Oukropec informoval o přípravách na kurzy Alfa, do nichž se zapojilo víc jak 20 spolupracovníků. Průběžně pokračuje sbírka pro středisko Diakonie na Hrnčířské. K naší velké spokojenosti byly dokončeny stavební úpravy obou sálů a zamontována posuvná stěna. Zbývá již jen ozvučení a dokoupení nábytku. Bylo třeba však akutně řešit opravy střech v Betlémském i Červeném kostele, kde došlo k odpadnutí větší části omítky ze stropu přímo nad vchodem do chrámové lodě. V příštím roce je plánována velká oprava střechy ČK. Byl podán průběžný přehled o hospodaření sboru, které odpovídá schválenému rozpočtu. Byla dokončena přístavba kostela v Rychmanově nákladem 230 tisíc Kč. Polovinu nám však uhradilo město. V příští schůzi bude třeba znovu jmenovat členy kuratoria Blažkova a vyjádřit se ke změnám Církevního zřízení.

Jiří Gruber

Brno II

Na první schůzi po prázdninách se staršovstvo vrátilo krátkou rekapitulací ke sborovým událostem na začátku léta. Připomněli jsme si služby Boží 18. června přenášené Českým rozhlasem a seznámili se s posluchačskými ohlasy na ně. S velmi kladným ohlasem se setkávají rovněž připravená nedělní dopolední shromáždění, jichž se aktivně účastní Nedělní škola: poslední to tak se zdarem bylo v neděli 10. září. - - Obytná část Blahoslavova domu se neobejde bez výměny oken, ta je připravena na začátek tohoto podzimu. Hospodaření s byty v Blahoslavově domě patří k povinnostem staršovstva; ve spolupráci se správcem domu je třeba mít ve výhledu jak další úpravy v bytech, tak i nezbytnost úprav ve výši nájemného. - - Očekáváme, že se zakrátko podaří získat prostředky potřebné ke splácení zbytku půjčky, kterou sbor obdržel v loňském roce na úhradu opravy střechy kostela. Prostředky ke splácení pocházejí z dobrovolných darů, a to převážně těch, které opakovaně poskytují členové sboru: za každý jednotlivý dar jsme vděční. - - Nesnáze, které při užívání prostor v Blahoslavově domě působí práce na stavbě v bezprostředním sousedství, se snad podaří odstranit před dokončením stavby, což by mělo být ještě letos. - - Staršovstvo přijalo zprávu o prázdninovém dění v letním středisku sborů Brno I a Brno II na Blažkově. Jsme rádi, kdykoli se uživatelům střediska i z jiných sborů na Blažkově líbí. - - Když už se jednání chýlilo k závěru a venku se zcela setmělo, začala jednání staršovstva mařit záhadně se opakující porucha el. proudu; prokázalo se však, že vytrvalost a vynalézavost našich presbyterů a presbyterek je schopna získat převahu nad vrtošivostí nerozumného elektrického zařízení.

Jaroslav Vítek

modlitba

Svatý Duchu!

Pronikni
do našich nesmyslně
přeplánovaných
chybných investic,
pronikni
do naší ziskuchtivosti
a vypočítavosti,
pronikni
do naší sebejistoty,
co vypadá jako ocelové dveře,
pronikni
do záplavy našich vzletných slov,
pronikni
do naší
do nebe volající
lenosti!
Pronikni sem, Pane,
a vyžeň nás
z našeho oblíbeného
vězení!

Z brožurky Příběhy k zamyšlení III. vybral Marek Baláš

obrázek na obálce: Miroslav Rada, kresba ze zpěvníku Bud' Tobě sláva

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník VIII. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Věra Dadáková, Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Melicharová, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Jana Slámová, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč. Články označené * neprošly jazykovou korekturou.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangnet.cz>

Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469, email: evsboii@iol.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>